

○ คำสั่ง

คำร้องที่ คบ. ๑๕๕/๒๕๕๙
คำสั่งที่ คบ. ๕๕ /๒๕๖๐

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ระหว่าง { นายวรท กาญจนสุด โดยนางอุทุมพร กาญจนสุด ผู้ฟ้องคดี
ผู้เข้าแทนที่คู่กรณีผู้ถึงแก่ความตาย
กรรมการขนส่งทางบก ที่ ๑
สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ที่ ๒ } ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

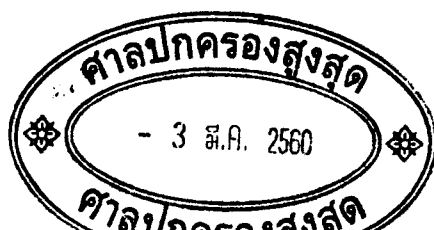
ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๒๕๖/๒๕๕๙ หมายเลขแดงที่ บ. ๑๕๕/๒๕๕๙ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการขนส่งชำนาญการ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยก่อนหน้านี้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ๗ ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าฝ่ายมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ และผู้ฟ้องคดียังเป็นผู้ผ่านการคัดเลือกเพื่อเลื่อนแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง

/เจ้าหน้าที่...

เจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ๘ (ผู้อำนวยการ ระดับต้น) ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ซึ่งบัญชีดังกล่าวยังไม่มีกรยกเลิก แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้มีคำสั่งเลื่อนผู้ฟ้องคดีขึ้นดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ๘ (ผู้อำนวยการ ระดับต้น) แต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับได้แต่งตั้งข้าราชการรายอื่นให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ๘ (ผู้อำนวยการ ระดับต้น) จำนวนหลายราย ซึ่งเป็นการแต่งตั้งผู้ที่ขึ้นบัญชีสอบคัดเลือกได้โดยข้ามลำดับอาวุโส อีกทั้งยังมีการแต่งตั้งข้าราชการประเภทวิชาการ ระดับ ๘ ว ให้เป็นประเภทผู้บริหาร ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ๘ (ขนส่งจังหวัด) ทั้งที่ไม่ได้สอบคัดเลือกตามหลักเกณฑ์ที่ ก.พ. กำหนด และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้กำหนดหลักเกณฑ์ตามหนังสือสั่งการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ให้กำหนดระยะเวลาการดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับ ๘ ว จึงจะสามารถเปลี่ยนสายงานเป็นประเภทผู้บริหาร ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ๘ รวมทั้งได้มีการเรียกสอบวิสัยทัศน์และแต่งตั้งข้าราชการ โดยที่ข้าราชการบางคนมิได้สมัครสอบ ครั้นเมื่อประกาศผลสอบกลับมีชื่ออยู่ในประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ และได้รับแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการ ระดับต้น (ขนส่งจังหวัด) ซึ่งกรณีเช่นว่านี้ศาลปกครองสูงสุดได้มีแนวคำพิพากษาไว้ว่า ส่วนราชการต้องผูกพันกับประกาศที่ตนได้กำหนดไว้ จะใช้ดุลพินิจที่แตกต่างไปจากหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ไม่ได้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง ฝ่ายปกครองต้องเคารพกฎเกณฑ์ที่ตนเองกำหนดขึ้น และถือเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งที่จะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่ตนได้กำหนดขึ้นด้วย (เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๒/๒๕๔๗ ที่ อ. ๑๔๒/๒๕๔๗ และที่ อ. ๘๙/๒๕๔๙) ต่อมาเมื่อพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังคงจัดให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนักวิชาการขนส่งชำนาญการ และให้เป็นหัวหน้าฝ่าย ทั้งที่ผู้ที่เคยเป็นหัวหน้าฝ่ายหรือหัวหน้ากลุ่มควรที่จะได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการพิเศษ ซึ่งในกรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้แก้ไขเยียวยาโดยมีหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ แจ้งเวียนให้กระทรวง กรม จังหวัด ทราบและถือปฏิบัติว่า ก.พ. ได้มีมติอนุมัติให้แต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีคุณสมบัติต่างไปจากคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งให้ดำรงตำแหน่งประเภท อำนวยการ ระดับต้น ได้เป็นการเฉพาะคราวในครั้งแรกของแต่ละบุคคลสำหรับข้าราชการพลเรือนสามัญบางราย ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งในระดับ ๗ หรือระดับ ๘ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ อยู่ก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ โดยมีเงื่อนไขว่า

/ต้องดำรงตำแหน่ง...

ต้องดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการระดับชำนาญการ และเคยดำรงตำแหน่งในระดับ ๗ หรือที่ ก.พ. เทียบเท่า มาแล้วรวมกันไม่น้อยกว่า ๑ ปี แต่ในการแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดที่มีคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้นจะต้องดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนดไว้ในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๗ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๒ และที่ นร ๐๗๐๘.๑/ว ๒๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๐ แล้วแต่กรณี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการตามหนังสือดังกล่าวโดยออกประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทางการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ผู้ฟ้องคดีซึ่งเคยดำรงตำแหน่งระดับ ๗ มาแล้ว ๑๓ ปี และดำรงตำแหน่งดังกล่าวก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ จึงเป็นผู้มีคุณสมบัติที่ต่างไปจากคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ได้สอบคัดเลือกข้าราชการกลุ่มนี้ไว้แล้วตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ โดยมีรายชื่อของผู้ฟ้องคดีรวมอยู่ด้วย ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือกรมการขนส่งทางบก ด่วนมาก ที่ คค ๐๔๐๕.๓/๑๓๔๖๓ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อหารือเกี่ยวกับการพิจารณาคุณสมบัติของข้าราชการเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ว่าข้าราชการที่เคยดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และจัดเข้าตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และต่อมาได้รับการเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการพิเศษ แต่มีระยะเวลาการดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการพิเศษยังไม่ครบ ๓ ปี จะยังคงได้รับประโยชน์กรณีการแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีคุณสมบัติต่างไปจากคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ได้เป็นการเฉพาะคราวในครั้งแรกของแต่ละบุคคลตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ หรือไม่ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ได้มีหนังสือสำนักงาน ก.พ. ด่วนมาก ที่ นร ๑๐๐๘.๓.๒/๖๔๖ ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตอบข้อหารือดังกล่าวว่า การแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีคุณสมบัติเรื่องระยะเวลาการดำรงตำแหน่งต่างไปจากคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งได้เป็นการเฉพาะคราวในครั้งแรกของแต่ละบุคคลตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒

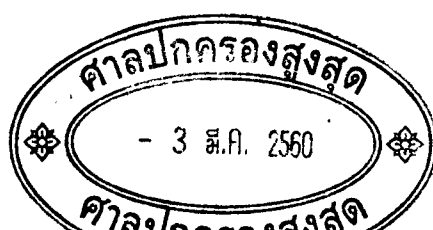
/และที่ นร ๑๐๐๖/...

และที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ หมายถึงการแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นครั้งแรกของแต่ละบุคคลหลังจากการจัดข้าราชการพลเรือนสามัญเข้าประเภทตำแหน่ง สายงาน และระดับตำแหน่งเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ดังนั้น กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญรายใดได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษหลังจากที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มีผลใช้บังคับแล้ว ถือว่าข้าราชการรายนั้นได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในครั้งแรกของแต่ละบุคคลไปแล้ว จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะได้รับประโยชน์ในการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการระดับต้นได้อีก ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญที่เคยดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และถูกจัดเข้าตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ แต่ไม่ได้รับการเลื่อนขึ้นแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งระดับชำนาญการพิเศษมาก่อน ผู้ฟ้องคดีจึงต้องได้รับประโยชน์จากการที่จะได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้อำนวยการระดับต้น ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เลื่อนผู้ฟ้องคดีซึ่งเคยดำรงตำแหน่งระดับ ๗ ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และผ่านการสอบคัดเลือกโดยวิธีการเลื่อนซึ่งได้ขึ้นบัญชีไว้แล้วตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้อำนวยการ ระดับต้น ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ถึงอธิบดีกรมการขนส่งทางบกเพื่อขอให้ดำเนินการเปิดสอบตำแหน่งประเภทผู้อำนวยการระดับต้น โดยวิธีการเลื่อน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีได้ดำเนินการใด ๆ แต่กลับได้มีหนังสือกรมการขนส่งทางบก ที่ คค ๐๔๐๕/ว ๑๗๓ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ กำหนดหลักเกณฑ์เส้นทางความก้าวหน้าในสายงานของบุคลากร (Career Path) ขึ้นใหม่ นอกจากนี้ ยังปรากฏว่า ก.พ. ได้มีมติอนุมัติให้แต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีคุณสมบัติต่างไปจากคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งประเภทผู้อำนวยการ ระดับสูง ไว้ตามหนังสือ ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ โดยตามข้อ ๒.๒ (๒) ได้กำหนดให้สามารถแต่งตั้งผู้ที่ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับ ๗ ไม่น้อยกว่า ๒ ปี ให้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้อำนวยการ ระดับสูง ได้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือก ซึ่งก่อนวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งระดับ ๗ มาแล้วเป็นเวลา ๗ ปี จึงควรได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทผู้อำนวยการ ระดับสูง

/ตามมติ...

ตามมติ ก.พ. ดังกล่าวด้วย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับปกปิดและละเว้นไม่แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง แต่อย่างใด ซึ่งการกระทำดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ อีกทั้งยังเป็นการจงใจกระทำต่อบุคคลอื่นโดยขัดต่อกฎหมาย ทำให้เสียหายแก่สิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด และความเสียหายก็เป็นผลโดยตรงจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย กล่าวคือ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง ตั้งแต่วันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ผู้ฟ้องคดีสมควรที่จะได้รับสิทธิประโยชน์ ดังนี้ ๑. สิทธิที่จะได้รับเงินเดือนตามบัญชีเงินเดือนท้ายพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จำนวน ๕๙,๗๗๐ บาท และต้องได้เลื่อนเงินเดือนทุกปีจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ซึ่งเสียชีวิตโดยจำนวนเงินที่ได้รับการเลื่อนควรเป็นไปตามที่ได้รับการประเมินผลการปฏิบัติงานในแต่ละปี ปีละ ๒ ครั้ง ตามประวัติ ก.พ. ๗ แล้วหักกับจำนวนเงินเดือนในตำแหน่งนักวิชาการขนส่งชำนาญการที่ได้รับในแต่ละปี ซึ่งเป็นเงินส่วนต่างที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับประมาณเดือนละ ๒๕,๐๐๐ บาท จนถึงวันที่เสียชีวิต เป็นเวลา ๖ ปี ปีละประมาณ ๑๕๐,๐๐๐ บาท รวมจำนวนประมาณ ๙๐๐,๐๐๐ บาท ๒. เงินประจำตำแหน่งเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท เป็นเวลา ๖ ปี ปีละ ๑๒๐,๐๐๐ บาท รวมจำนวน ๗๒๐,๐๐๐ บาท ๓. เครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นสายสะพาย สำหรับตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้น และระดับสูง รวมมูลค่าเป็นเงินจำนวน ๖๐,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๔. ค่าเสียหายทางจิตใจ จากการที่เครียดจนเป็นโรคมะเร็งปอด และเข้ารับการรักษานาน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท ๕. ค่าเสียหายอย่างอื่นอันพึงได้รับ เช่น ค่ารักษาพยาบาลในส่วนที่เบิกไม่ได้ และค่าเดินทาง จำนวน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท และ ๖. ค่าเสียหายในการขาดโอกาสที่จะได้รับการศึกษาอบรมดูงานทั้งในและต่างประเทศ เช่น การอบรมหลักสูตรนักปกครองระดับสูง จำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท รวมจำนวนค่าสินไหมทดแทนทั้งสิ้น ๖๕,๑๒๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน ๘,๐๘๖,๕๖๐ บาท และดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของค่าเสียหายดังกล่าวจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น ย่อมเป็นจำนวนที่น้อยกว่าค่าเสียหายตามความเป็นจริง ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเต็มจำนวนของความเสียหายเป็นจำนวนเงิน ๘,๐๘๖,๕๖๐ บาท และดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของค่าเสียหายในแต่ละประเภทของความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยให้คิดอัตราเงินเดือนตามระเบียบของทางราชการ และตามที่ทางราชการได้ปรับอัตราเงินเดือนเพิ่มขึ้นด้วย จนถึงวันชำระเสร็จสิ้น

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้น นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิตามที่ได้ขึ้นบัญชีไว้ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ และประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทางการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการระดับต้น ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ หรือเปิดสอบตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้น โดยวิธีการเลื่อน

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามคำขอข้อที่ ๑ ในฐานะประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ไม่ก้ำกึ่งดูแล ตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ และพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตราออกมาใช้บังคับกับส่วนราชการ

๔. ผู้ฟ้องคดีขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาล เพราะไม่มีทรัพย์สินเพียงพอที่จะเสียค่าธรรมเนียมศาล

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องใน ๓ ข้อหา ดังนี้

ข้อหาที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้น นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้ขึ้นบัญชีไว้ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ และประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทางการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการระดับต้น ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ หรือเปิดสอบตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้น โดยวิธีการเลื่อน นั้น เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตาม มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประกาศรับสมัครสอบคัดเลือก

/เพื่อแต่งตั้ง...

เพื่อแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ๘ ผู้ฟ้องคดีจึงสมัครเข้ารับการคัดเลือกดังกล่าว ต่อมา อธิบดีกรมการขนส่งทางบกได้มีประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ประกาศรายชื่อผู้สอบคัดเลือกได้ เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ๘ โดยประกาศดังกล่าวมีรายชื่อของผู้ฟ้องคดีรวมอยู่ด้วย และระบุว่าบัญชีผู้สอบคัดเลือกได้มีอายุถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ หลังจากนั้น ได้มีการตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ขึ้นใช้บังคับ และต่อมาจนกระทั่งถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งย้ายข้าราชการในสังกัดไปดำรงตำแหน่งระดับ ๘ และตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น และระดับสูง รวมทั้งสิ้น ๑๓ ครั้ง ซึ่งไม่มีชื่อของผู้ฟ้องคดีรวมอยู่ด้วย ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้ดำเนินการประกาศรับสมัครคัดเลือกข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น โดยวิธีการเลื่อน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ได้มีหนังสือที่ คค ๐๔๐๕.๓/๒๐๔๖ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ฟ้องคดีแจ้งว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีคุณสมบัติต่างไปจากคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง ตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ซึ่งตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ กำหนดให้จะต้องดำเนินการโดยการเลื่อน ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘.๑/ว ๒๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๐ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้กำหนดให้การแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น จะต้องแต่งตั้งจากผู้ที่ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ มาแล้ว ๓ ปี และต้องดำเนินการโดยวิธีการย้ายตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘/ว ๘ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เท่านั้น ผู้ฟ้องคดีต้องสมัครเข้ารับการประเมินผลงานในตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ก่อน จึงจะสามารถสมัครคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้นได้ ซึ่งหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบนั้น ย่อมทำให้ผู้ฟ้องคดีเข้าใจได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีซึ่งดำรงตำแหน่งนักวิชาการขนส่งชำนาญการ ให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ตลอดจนไม่อาจเปิดสอบตำแหน่งอำนวยการ ระดับต้น โดยวิธีการเลื่อน ได้ตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องขอ โดยหนังสือฉบับนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ส่งไปให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนด่วนพิเศษ (EMS) หมายเลข EJ๔๔๕๐๖๙๑๗๑

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ แม้จะไม่ปรากฏข้อเท็จจริงในสำนวนคดีว่าผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือเมื่อใดก็ตาม แต่เมื่อเป็นการแจ้งหนังสือทางไปรษณีย์ลงทะเบียนจึงต้องถือว่าอย่างช้าที่สุดผู้ฟ้องคดีย่อมได้รับเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีการส่งหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีทราบเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีควรที่จะได้รับหนังสือชี้แจงฉบับดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๖ วันดังกล่าวจึงถือว่าเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องในข้อหาที่หนึ่งต่อศาลภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันดังกล่าว กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องต่อศาลภายในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗ การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องข้อหาที่หนึ่งต่อศาลทางไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อหาที่สอง ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวน ๘,๐๘๖,๕๖๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของความเสียหายแต่ละประเภทจนกว่าจะชำระเสร็จ อันเนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยไม่ดำเนินการแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ตามประกาศและหนังสือดังกล่าว นั้น เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยภายหลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประกาศขึ้นบัญชีผู้ฟ้องคดีไว้ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ แล้ว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งย้ายข้าราชการในสังกัดไปดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น จำนวน ๖ ครั้ง โดยไม่มีรายชื่อของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับการแต่งตั้ง ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้ดำเนินการประกาศรับสมัครคัดเลือกข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น โดยวิธีการเลื่อน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ คค ๐๔๐๕.๓/๒๐๔๖ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ชี้แจงข้อเท็จจริงต่อผู้ฟ้องคดีแล้ว และศาลได้วินิจฉัยไว้ในข้อหาที่หนึ่งแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีควรได้รับหนังสือชี้แจงดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๖ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงต้องยื่นฟ้องคดีข้อหาที่สองต่อศาลภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันดังกล่าว กล่าวคือ ภายในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗ การที่ผู้ฟ้องคดี

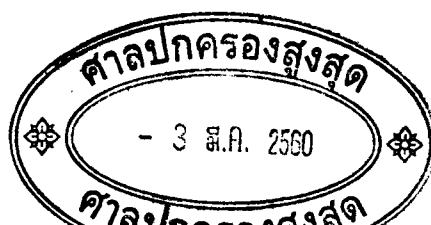
/ยื่นฟ้อง...

ยื่นฟ้องข้อหาที่สองต่อศาลทางไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว

ข้อหาที่สาม ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๘,๐๘๖,๕๖๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของความเสียหายแต่ละประเภทจนกว่าจะชำระเสร็จ อันเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่กำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น และระดับสูง นั้น สำหรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในข้อหาที่สามนี้ หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยไม่แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น และระดับสูง ตามที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหน้าที่ที่จะต้องกำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น หรือระดับสูง ผู้ฟ้องคดีก็ขอที่จะมีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ดังกล่าวเสียก่อน แต่จากคำฟ้องและคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เคยมีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้ทำหน้าที่กำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น หรือระดับสูง ให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด กรณีจึงไม่มีข้อพิพาทเกิดขึ้นจากการกระทำทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีอันเนื่องจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามนัยมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในข้อหาที่สามต่อศาลได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เมื่อศาลไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีทั้งสามข้อหาไว้พิจารณาได้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลแต่อย่างใด

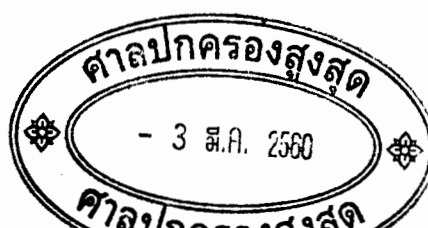
ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า กรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาที่หนึ่ง กรณีผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดี

/ดำรงตำแหน่ง...

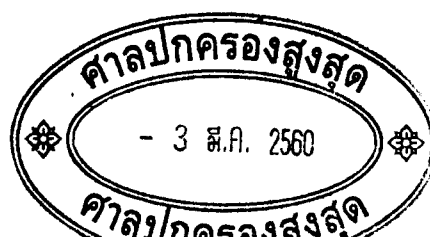
ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้นนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้ขึ้นบัญชีไว้ตามประกาศ
กรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑
ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ และประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง หลักเกณฑ์และ
แนวทางการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการระดับต้น
ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ หรือเปิดสอบตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้น โดยวิธีการเลื่อน นั้น
เนื่องจากการเป็นกรีย่นฟ้องเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ นั้น การที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ
ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อขอให้ดำเนินการประกาศรับสมัคร
คัดเลือกข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น โดยวิธีการเลื่อน ซึ่งต่อมา
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ได้มีหนังสือ ที่ คค ๐๔๐๕.๓/๒๐๔๖
ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ฟ้องคดี หนังสือดังกล่าวมิได้เป็นหนังสือแจ้งหรือได้รับการพิจารณา
โดยถูกต้องตามกฎหมาย หรือพิจารณาโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาตามกฎหมาย
โดยการพิจารณาว่าจะแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้นนับตั้งแต่วันที่
ผู้ฟ้องคดีได้ขึ้นบัญชีไว้ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐
ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ และประกาศ
กรมการขนส่งทางบก เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทางการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการให้
ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการระดับต้น ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ หรือเปิดสอบ
ตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้น โดยวิธีการเลื่อน หรือไม่ นั้น ผู้ที่มีอำนาจพิจารณาจะต้องเป็น
อธิบดีกรมการขนส่งทางบก หรือ อ.ก.พ. กรมการขนส่งทางบก ตามนัยมาตรา ๑๘ และมาตรา ๕๗
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับมาตรา ๓๒
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า
หนังสือดังกล่าวลงนามโดยผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ โดยไม่ปรากฏว่าได้ผ่านการพิจารณา
จาก อ.ก.พ. กรม หรืออธิบดีกรมการขนส่งทางบก อีกทั้งไม่ปรากฏว่าได้มีการมอบอำนาจให้
ปฏิบัติราชการแทน รักษาราชการแทน หรือการอื่นใดที่แสดงถึงการมีอำนาจหน้าที่
ในการพิจารณาเรื่องดังกล่าว ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่จึงไม่ได้เป็นเจ้าหน้าที่
ตามนัยมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ดังนั้น
หนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ คค ๐๔๐๕.๓/๒๐๔๖ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ จึงไม่เป็นการ
แจ้งต่อผู้ฟ้องคดี จนกระทั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำคำร้องของผู้ฟ้องคดีเข้าสู่การพิจารณา

/ของ อ.ก.พ....

ของ อ.ก.พ. กรรมการขนส่งทางบก ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๗ มกราคม ๒๕๕๗ ซึ่งที่ประชุมมีมติให้กำหนดแนวทางการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น โดยวิธีการย้ายจากข้าราชการผู้ดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ มาแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี หรือประเภททั่วไป ระดับอาวุโส มาแล้วไม่น้อยกว่า ๖ ปี ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ประกาศรายชื่อผู้ที่ได้รับการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการระดับต้น โดยวิธีการย้าย ลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และมีคำสั่งกรรมการขนส่งทางบก ที่ ๔๐๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น โดยไม่มีรายชื่อของผู้ฟ้องคดี อันเป็นการยืนยันถึงการไม่เลื่อนแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งถือเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้

สำหรับกรณีที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า หนังสือกองการเจ้าหน้าที่ ที่ คค ๐๔๐๕.๓/๒๐๔๖ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ส่งไปให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนด่วนพิเศษ (EMS) หมายเลข EJ๔๔๕๐๖๙๑๗๑ เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ จึงต้องถือว่าอย่างช้าที่สุดผู้ฟ้องคดีย่อมได้รับเมื่อครบกำหนดเจ็ดวัน นับแต่วันส่งตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีควรที่จะได้รับหนังสือชี้แจงฉบับดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๖ วันดังกล่าวจึงถือว่าเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี นั้น ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบการส่งพัสดุลงทะเบียนด่วนพิเศษ (EMS) หมายเลข EJ๔๔๕๐๖๙๑๗๑ ในระบบตรวจสอบการส่งไปรษณีย์ของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ไม่ปรากฏหมายเลขพัสดุดังกล่าว อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างเพียงสำเนาใบนำฝากไปรษณีย์ภัณฑ์และพัสดุไปรษณีย์ที่ชำระค่าฝากส่งเป็นรายเดือน ไม่ได้ระบุถึงสถานีปลายทางในช่องปลายทาง จึงไม่อาจทราบได้ว่าหนังสือฉบับดังกล่าวนั้นส่งไปยังภูมิลำเนาใดของผู้ฟ้องคดี และผู้ฟ้องคดีไม่เคยได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวแต่อย่างใด นอกจากนี้ การแจ้งโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับ หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องแจ้งหรือนำส่งหนังสือฉบับดังกล่าวโดยส่งทางไปรษณีย์แล้ว ทางไปรษณีย์จะแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบว่าได้นำจ่ายพัสดุสิ่งของเมื่อใด ผู้ใดเป็นผู้ลงนามในใบตอบรับ และส่งใบตอบรับดังกล่าวคืนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นวิธีการที่ถูกต้องตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งหรือนำส่งหนังสือทางไปรษณีย์ด่วนพิเศษ (EMS) เนื่องจากปรากฏค่านำส่งหนังสือฉบับดังกล่าวมีราคา ๓๒ บาท ซึ่งเป็นราคา

/ชั้นต่ำที่สุด...

ขั้นต่ำที่สุดของค่าบริการไปรษณีย์ด่วนพิเศษ (EMS) หากเป็นบริการไปรษณีย์ตอบรับ จะต้องเสียค่าฝากส่งเพิ่มอีก ๑๒ บาท รวมเป็น ๔๔ บาท จึงเห็นได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้นำส่งหนังสือฉบับดังกล่าวทางไปรษณีย์ตอบรับ กรณีจึงเป็นการแจ้งที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ถือได้ว่าไม่มีการแจ้งในเรื่องดังกล่าวตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

กรณีคำฟ้องข้อหาที่สอง ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๘,๐๘๖,๕๖๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของความเสียหายแต่ละประเภทจนกว่าจะชำระเสร็จ อันเนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยไม่ดำเนินการแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาที่สองนี้เช่นเดียวกันกับข้อหาที่หนึ่งว่า เป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ผู้ฟ้องคดีควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามข้อโต้แย้งดังที่กล่าวมาข้างต้นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งกรมการขนส่งทางบก ที่ ๔๐๒/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๗ แต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งในระดับที่สูงขึ้น โดยไม่มีรายชื่อของผู้ฟ้องคดี ซึ่งถือเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการฟ้องคดีภายในกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

กรณีคำฟ้องข้อหาที่สาม ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๘,๐๘๖,๕๖๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของความเสียหายแต่ละประเภทจนกว่าจะชำระเสร็จ อันเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่กำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น และระดับสูง ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องข้อหาที่สาม เนื่องจากผู้ฟ้องคดีมิใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ด้วยเหตุที่ผู้ฟ้องคดีไม่เคยมีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้ทำหน้าที่กำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น หรือระดับสูง ให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง

/แต่อย่างใด...

แต่อย่างใด กรณีจึงไม่มีข้อพิพาทเกิดขึ้นจากการกระทำทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี นั้น โดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง ได้บัญญัติอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า (๗) กำกับ ดูแล ติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการพลเรือนในกระทรวงและกรม เพื่อรักษาความเป็นธรรมและมาตรฐานด้านการบริหารทรัพยากรบุคคล รวมทั้งตรวจสอบและติดตามการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ ในการนี้ให้มีอำนาจเรียกเอกสารและหลักฐานจากส่วนราชการ หรือให้ผู้แทนส่วนราชการ ข้าราชการหรือบุคคลใดๆ มาชี้แจงข้อเท็จจริง และให้มีอำนาจออกระเบียบให้กระทรวง และกรมรายงานเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการพลเรือนที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ไปยัง ก.พ. และมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ ก.พ. มีมติว่ากระทรวง กรม หรือผู้มีหน้าที่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ หรือปฏิบัติการโดยขัดหรือแย้งกับแนวทางตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้ ให้ ก.พ. แจ้งให้กระทรวง กรม หรือผู้มีหน้าที่ปฏิบัติดังกล่าวดำเนินการแก้ไขยกเลิก หรือยุติการดำเนินการดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด ในกรณีที่กระทรวง กรม หรือผู้มีหน้าที่ปฏิบัติดังกล่าวไม่ดำเนินการตามมติ ก.พ. ภายในเวลาที่กำหนดโดยไม่มีเหตุอันสมควร ให้ถือว่าปลัดกระทรวง อธิบดี หรือผู้มีหน้าที่ปฏิบัติดังกล่าวแล้วแต่กรณี กระทำผิดวินัย วรรคสอง บัญญัติว่า การดำเนินการทางวินัยตามวรรคหนึ่งและการสั่งลงโทษให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ ก.พ.ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎ ก.พ. จากบทบัญญัติดังกล่าวเห็นได้ว่า กฎหมายได้ให้อำนาจหน้าที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการกำกับ ดูแล ติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลการบริหารทรัพยากรบุคคลของข้าราชการพลเรือนในกระทรวงและกรม เพื่อรักษาความเป็นธรรมและมาตรฐานด้านการบริหารทรัพยากรบุคคล แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กลับไม่มีการกำกับ ดูแล ติดตาม ตรวจสอบแต่อย่างใด ซึ่งหากมีการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ย่อมต้องทราบว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยเพิกเฉยไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ แม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้มีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้ทำหน้าที่กำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น หรือระดับสูง ให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องก็ตาม แต่ก็ไม่มีกฎหมายหรือพระราชบัญญัติใดกำหนดให้ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะ

/เดือดร้อน...

เดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำ ต้องมีหนังสือไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก่อน จึงจะฟ้องเป็นคดีนี้ได้ ซึ่งหากไม่มีหนังสือดังกล่าวแล้ว จะทำให้การกระทำหรือการงดเว้นการกระทำ ไม่ปฏิบัติตาม ไม่กำกับดูแล หรือละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ จะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ต้องรับผิดชอบ

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาพิพากษาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า ศาลปกครองมีอำนาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษา หรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้... (๒) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร (๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร... มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง ตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง มาตรา ๔๙ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด และไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น มาตรา ๕๑ บัญญัติว่า การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) ให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุ

/แห่งการฟ้องคดี...

แห่งการฟ้องคดี และมาตรา ๕๒ วรรคสอง บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองที่ยื่นเมื่อพ้นกำหนดเวลาการฟ้องคดีแล้ว ถ้าศาลปกครองเห็นว่าคดีที่ยื่นฟ้องนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นโดยศาลเห็นเองหรือคู่กรณีมีคำขอ ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาก็ได้

คดีนี้เมื่อพิจารณาคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีแล้วแยกพิจารณาได้เป็นสามข้อหาดังนี้

ข้อหาที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้น นับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้ขึ้นบัญชีไว้ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการระดับต้นนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้ขึ้นบัญชีไว้ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ และประกาศกรมการขนส่งทางบก เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวทางการคัดเลือกเพื่อแต่งตั้งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนาจการระดับต้น ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ หรือเปิดสอบตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้น โดยวิธีการเลื่อนกรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีจะต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ส่งผลให้ผู้ฟ้องคดีได้รับการปรับตำแหน่งจากเดิมตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ระดับ ๗ เป็นตำแหน่งนักวิชาการขนส่งชำนาญการ ตั้งแต่วันดังกล่าว ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้สอบผ่านการคัดเลือกเพื่อดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ระดับ ๘ ตามประกาศกรมการขนส่งทางบก ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๐ โดยขึ้นบัญชีผู้สอบคัดเลือกได้ถึงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในการแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนาจการระดับต้น ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานขนส่ง ๘ ตามสิทธิของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ที่อนุมัติให้แต่งตั้งข้าราชการที่มีคุณสมบัติต่างไปจากคุณสมบัติเฉพาะ

/สำหรับ...

สำหรับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งได้เป็นการเฉพาะคราวในครั้งแรกของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นการยกเว้นคุณสมบัติการแต่งตั้งผู้อำนวยการระดับต้นและผู้อำนวยการระดับสูงให้แก่ผู้ได้รับผลกระทบจากการตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น เห็นว่า แม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่ทราบถึงสิทธิของผู้ได้รับผลกระทบจากการตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๖/ว ๑๙ ลงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๑ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ทราบถึงสิทธิดังกล่าว ในขณะที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เปิดรับสมัครคัดเลือกข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนาจการระดับต้น โดยวิธีการย้าย ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ประกาศรับสมัครคัดเลือกข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการระดับต้น โดยวิธีเลื่อน อันเป็นการใช้สิทธิตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ ประกอบกับหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘.๑/ว ๒๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๐ (วิธีเลื่อน) ซึ่งผู้ฟ้องคดีสอบผ่านข้อเขียนและขึ้นบัญชีไว้ แต่อธิบดีกรมการขนส่งทางบกได้มีหนังสือกรมการขนส่งทางบก ที่ คค ๐๔๐๕/ว ๑๗๓ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๖ แจ้งเวียนประกาศเส้นทางความก้าวหน้าในสายงานของบุคลากร (Career Path) เพื่อให้ข้าราชการได้ทราบถึงเส้นทางความก้าวหน้าในสายงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในภาพรวม ซึ่งกำหนดหลักเกณฑ์การคัดเลือกเป็นตำแหน่งผู้อำนวยการระดับต้นว่า ต้องเป็นนักวิชาการระดับชำนาญการพิเศษ ไม่น้อยกว่า ๓ ปี และการจะได้รับคัดเลือกเป็นผู้อำนวยการระดับสูง ต้องเป็นผู้อำนวยการระดับต้น ไม่น้อยกว่า ๑ ปี ซึ่งประกาศดังกล่าวได้ผ่านการจัดทำประชาพิจารณ์แล้วไม่มีผู้คัดค้านและโต้แย้ง ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ได้มีหนังสือที่ คค ๐๔๐๕.๓/๒๐๔๖ ลงวันที่ ๘ ตุลาคม ๒๕๕๖ ถึงผู้ฟ้องคดีแจ้งว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญที่มีคุณสมบัติต่างไปจากคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งประเภทอำนาจการ ระดับต้น ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๐๘/ว ๑๑ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๒ กำหนด จะต้องดำเนินการเลื่อนตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๐๗๐๘.๑/ว ๒๒ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๐ เนื่องจากเส้นทางความก้าวหน้าในสายงานของบุคลากร (Career Path) สำหรับตำแหน่งประเภทอำนาจการระดับต้น ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดให้แต่งตั้งจากผู้มีคุณสมบัติตรงตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่ง คือ ประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ มาแล้ว ๓ ปี และประเภททั่วไประดับอาวุโส มาแล้ว ๖ ปี ซึ่งจะดำเนินการโดยวิธีการย้ายตามหนังสือสำนักงาน ก.พ.

ที่ นร ๐๗๐๘/ว ๙ ลงวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๓๕ เท่านั้น ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการ ไม่เป็นผู้มีคุณสมบัติเฉพาะตามหลักเกณฑ์ซึ่งกำหนดให้ต้องเป็นนักวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ไม่น้อยกว่า ๓ ปี ผู้ฟ้องคดีต้องสมัครเข้ารับการประเมินผลงานในตำแหน่งประเภทวิชาการ ระดับชำนาญการพิเศษ ก่อน จึงจะสามารถสมัครคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น ได้ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือดังกล่าว แม้ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำชี้แจงตามหนังสือดังกล่าวในวันใด แต่ปรากฏหลักฐานในคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าได้ส่งไปให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนด่วนพิเศษ (EMS) หมายเลข EJ๔๔๕๐๖๙๑๗๑ เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ โดยที่มาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่าการแจ้งโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับกรณีภายในประเทศ... จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวภายในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นอย่างชัด ถัดได้ว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีอย่างชัดที่สุดในวันดังกล่าว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะต้องนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองภายในเก้าสิบวันนับแต่วันดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๗ การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการฟ้องคดีที่พ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว กรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำร้องอุทธรณ์คำสั่งว่า ในการนำส่งหนังสือผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างเพียงสำเนาใบนำฝากไปรษณีย์ภัณฑ์และพัสดุไปรษณีย์ที่ชำระค่าฝากส่งเป็นรายเดือน ไม่ได้ระบุถึงสถานีปลายทางในช่องปลายทาง จึงไม่อาจทราบได้ว่าหนังสือฉบับดังกล่าวนั้นส่งไปยังที่อยู่ใดของผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีไม่เคยได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวแต่อย่างใด และเป็นการแจ้งที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย เนื่องจากการนำส่งทางไปรษณีย์ด่วนพิเศษ (EMS) มิใช่ทางไปรษณีย์ตอบรับตามที่กฎหมายกำหนด จึงถือได้ว่าไม่มีการแจ้งในเรื่องดังกล่าว นั้น โดยที่มาตรา ๖๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า การแจ้งคำสั่งทางปกครอง การนัดพิจารณาหรือการอย่างอื่นที่เจ้าหน้าที่ต้องแจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบอาจกระทำด้วยวาจาก็ได้ แต่ถ้าผู้นั้นประสงค์จะให้กระทำเป็นหนังสือก็ให้แจ้งเป็นหนังสือ วรรคสอง บัญญัติว่า การแจ้งเป็นหนังสือให้ส่งหนังสือแจ้งต่อผู้นั้น หรือถ้าได้ส่งไปยังภูมิลำเนาของผู้นั้นก็ให้ถือว่าได้รับแจ้ง

/ตั้งแต่ในขณะ...

ตั้งแต่ในตอนที่ไปถึง จึงเห็นว่า เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือชี้แจงถึงหลักเกณฑ์ของ ผู้มีสิทธิได้รับการคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับต้นให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยมี พยานหลักฐานว่าได้มีการส่งหนังสือดังกล่าว แม้ว่าเป็นการนำส่งทางไปรษณีย์ด่วนพิเศษ (EMS) มิใช่ทางไปรษณีย์ตอบรับ แต่ก็เป็นการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนซึ่งสามารถตรวจสอบ ผู้รับปลายทางได้ในระบบการส่งพัสดุไปรษณีย์ของบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ภายใน ระยะเวลาหกเดือนนับแต่วันที่นำส่ง กรณีจึงถือเป็นการแจ้งโดยชอบแล้ว อีกทั้งเมื่อ ศาลปกครองชั้นต้นได้ส่งคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่ได้มีหนังสือชี้แจงตามคำร้องขอของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดี ก็มีโต้แย้งคัดค้านคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าไม่ได้รับหนังสือฉบับดังกล่าวแต่อย่างใด ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงรับฟังไม่ขึ้น และการฟ้องข้อหานี้เป็นประโยชน์เฉพาะตัวของ ผู้ฟ้องคดีมิได้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลปกครองจะรับไว้พิจารณาได้ ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับข้อ ๓๐ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการใน ศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้อง ในข้อหานี้ไว้พิจารณาได้

ข้อหาที่สอง ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๘,๐๘๖,๕๖๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของความเสียหาย แต่ละประเภทจนกว่าจะชำระเสร็จ อันเนื่องจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยไม่ดำเนินการ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น นั้น เห็นว่า กรณีจึงเป็น คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อ หน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องภายใน หนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี แต่ไม่เกินสิบปีนับแต่วันที่มิเหตุแห่ง การฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เมื่อศาลได้วินิจฉัยไว้ในข้อหาที่หนึ่งแล้วว่า ผู้ฟ้องคดีควรได้รับหนังสือชี้แจงภายในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๖ เป็นอย่างช้า จึงถือว่า ผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีในมูลเหตุนี้อย่างช้าที่สุดในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงชอบที่จะยื่นฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนภายในหนึ่งปี นับแต่วันดังกล่าว คือ ภายในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๗ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้อง ต่อศาลทางไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๗ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลา

/การฟ้องคดี...

การฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และการฟ้องคดีข้อหาที่สองมิได้เป็นการฟ้องคดีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองประโยชน์สาธารณะหรือสถานะของบุคคล อีกทั้งไม่ปรากฏว่าการฟ้องคดีจะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือมีเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลจะรับคำฟ้องที่ยื่นเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีไว้พิจารณาตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีในข้อหาที่สองไว้พิจารณาได้

ข้อหาที่สาม ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๘,๐๘๖,๕๖๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของความเสียหายแต่ละประเภทจนกว่าจะชำระเสร็จ อันเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่กำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น และระดับสูง นั้น เห็นว่า กรณีเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยเหตุแห่งการฟ้องคดีในประเด็นนี้ คือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ละเลยต่อหน้าที่ที่จะต้องกำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น หรือระดับสูง ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหาย หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ก่อนการฟ้องคดีผู้ฟ้องคดีจะต้องมีหนังสือร้องขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ได้มีโอกาสรับทราบปัญหาและพิจารณาว่าจะดำเนินการตามหนังสือร้องขอของผู้ฟ้องคดีได้หรือไม่ เพียงใด หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นพ้องด้วยกับหนังสือร้องขอของผู้ฟ้องคดีและดำเนินการปฏิบัติหน้าที่ตามที่ผู้ฟ้องคดีร้องขอ ก็ไม่มีข้อพิพาทเกิดขึ้นระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ถ้าหากพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หรือได้รับคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผล แล้วแต่กรณี ก็จะต้องถือว่ากรณีพิพาทเกิดขึ้นแล้ว ระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีจะมีสิทธินำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองหลังจากระยะเวลาดังกล่าว เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น เมื่อพิจารณาคำฟ้องและเอกสารหลักฐานในสำนวนคดีนี้แล้วไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการเช่นนั้น หากแต่ปรากฏข้อเท็จจริงตามคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เคยมีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอให้ทำหน้าที่กำกับดูแลให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งผู้ฟ้องคดีให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับต้น หรือระดับสูง ให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ

/ระเบียบ...

ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องแต่อย่างใด กรณีจึงไม่อาจถือว่าผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ กรณีจึงไม่มีข้อพิพาทเกิดขึ้นจากการกระทำทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีอันเนื่องจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามนัยมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่จะมีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อศาลได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีจึงรับฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายมนูญ ปุณณกริยากร

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ

ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสมชาย งามวงศ์ชน

ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลปกครองสูงสุด

นายประวิตร บุญเทียม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่งตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

